Anul I. Cernăuţ, Sîmbătă 16 Maiu 1908. Nr. 3.

Apărarea Neamului

organ politic-poporal-creştin.

Apare în fiecare Sîmbătă.

ABONAMENTELE:
Pentru monarhia austro-ungară:
Pe un an 6 coroane, 6 luni 3 coroane, 3 luni 1 coroană 50 bani.
Pentru Romînia şi străinătate:
Pe un an 10 franci, 6 luni 5 franci, 3 luni 2 franci 50 bani.
Abonamentele se plătesc înainte.

Redacţia şi Administraţia:
Cernăuţ
= Strada Stefaniei No. 13. =
Un număr costă 15 bani.

INSERŢIUNILE:
Un rînd petit sau spaţiul său costă pentru publicarea odată 12 bani, de doauă ori 18 bani, de trei ori 24 bani. — Reclame la finea textului costă şirul de petit 50 bani.
Prenumeraţiunile şi inseratele se primesc la administraţie, strada Stefaniei No. 13.
Epistole nefrancate nu se primesc. — Manuscriptele nu se înapoiază.

O lipitoare strașnică.

Multe lucruri se mai petrec pe la noi, despre cari obştea încă n'are ştire.

Unul din cele mai triste lucruri este batjocura ce fac nişte lipitori din muncitorii noştri, pe cari îi vînd pentru vara întreagă la Moldova. Gazeta „Apărarea Naţională" din Cernăuţ a adus înainte de scurtă vreme ştirea, că aceste lipitori înşală poporul nostru cu o obrăznicie nemaipomenită. Ele adecă se tocmesc, că vor da pentru moşia cutare sau cutare din Romînia un număr anumit de muncitori, pentru care primesc dela boierul acelei moşii 60 franci de cap. Din aceşti bani plătesc ele bietului muncitor numai 20 pecînd 40 franci îi vîră ele în buzunar.

Şi pecînd bietul muncitor, pe care l'a prins de cu iarnă, cînd era timpul mai greu, munceşte o vară întreagă, ca să cîştige cîţiva gologani, agentul, care i-a năimit pe aceşti nenorociţi la lucru, trăeşte ca un boer.

Mai ales îşi face de cap un agent din Rădăuţ cu numele *Noe Eidinger.* Acesta nici concesie nu are şi tot vinde sute şi mii de suflete în fiecare vară.

Inainte de puţine zile acest agent fără concesie a arhonit vr'o 180 de muncitori pentru o moşie din Moldova, şi a plecat cu ei ca să-i treacă peste hotar. Dar neavînd el concesie pentru acest lucru, nu i-a dus pe muncitorii arhoniţi prin Burdujeni, ci prin Buneşti, deoarece ştiea el, că în Iţcani se află un comisari de poliţie cu numele Botuşanschi, care controlează cum se cuvine trecerea muncitorilor noştri la lucru. Cu ajutorul acestui domn cu inimă pentru muncitorii noştri şi cu ajutorul gendarmilor, au fost aduşi toţi muncitorii împreună cu perciunatul de Eidinger la prefectura din Suceavă, care a pornit cercetare aspră în afacerea asta. Aici s'a adeverit prin sute de martori, că acest agent nu era îndreptăţit să arhoneze lucrători pentru Romînia şi că el amarnic i-a înşelat pe bieţii muncitori. Mînă de ajutor i-au dat lui la acest lucru şi agenţii Heckel şi Kläger.

In urma acestei cercetări prefectura din Suceavă a hotărît ca să nu lase să treacă oamenii arhoniţi preste hotare, deoarece la mijloc este mare mişelie din partea lui Eidinger.

Dar ce să vezi? Eidinger se îndreaptă la guvernul ţării din Cernăuţ şi numai ce s'a trezit prefectura din Suceavă cu ordinul, ca să nu-i facă acestui nici o piedică şi bieţii muncitori au fost duşi ca oile la robotul din Moldova.

Te prinde mirare, cum de a putut izbuti Eidinger, pe care guvernul îl ştie prea bine, căci doar nu de mult a fost pedepsit pentru bajocura, ce o face el din muncitorii noştri, la o pedeapsă de 500 cor. Aceşti bani pînă astăzi încă nu i-a

plătit şi poate nici nu-i va plăti, căci se vede, că are el la guvern un prieten, care-i stă în ajutor.

Noi avem un birou al ţării pentru mijlocirea de muncitori; avem şi mijlocitori concesionaţi, cari plătesc biruri grele. Şi acest păcătos perciunat nu plăteşte bir nici un ban şi cîştigă zeci de mii de coroane fără pic de muncă.

Am prins de veste că pe săptămîna viitoare are să ducă earăşi vr'o 2000 de muncitori la Moldova.

Ca să nu-i facă dl comisar Botuşanschi greutăţi, el autorizaţiile şi le-a făcut pentru vama din Buneşti şi Sinăuţ şi dacă guvernul ţării se va purta, cum s'a purtat săptămîna trecută, de bună samă Eidinger earăşi va izbuti să vîre în buzunarul său cîteva mii de florini, storşi de pe pielea bietului muncitor.

Guvernul ţării ştie despre trebuşoarele lui Eidinger şi totuşi îl lasă în pace. Noi rugăm pe dl prezident al ţării, care totdeauna s'a arătat prieten al poporului nostru, să cerceteze afacerea şi să pună odată capăt bajocurei, ce o face aceasta lipitoare de muncitorii noştri.

Ne vom duce la caz de nevoie pînă la minister şi prin mijlocirea acestui pînă la prea bunul nostru Impărat, despre care ştim cu bună samă că ni va face dreptate.

Nu uitaţi de internate!

Apucături jidoveşti.

Dacă treci Sîmbăta prin vr'un sat de-al nostru te ingrozesc ovreii, ce-i întîlneşti în haină de sărbătoare pe toate uliţele. Iţi vine a crede, că-i menit de Dumnezeu, să acopere întreg pămîntul aceşti oameni, cari ni sug sîngele de sute de ani.

La tot paşul, ce'l fac îşi sbat crierul cum ar pute trăi de pe spatele altora, fără să muncească din greu.

Orice iscodire jidovească îi atît de bine chibzuită, că ţăranul nostru trebue să pice în gharele acesteia.

In zile de sărbătoare, în zile de lucru, ziua sau noaptea, stau aceste lipitori cu ţaranul muncitor la sfat şi rar cînd î-şi află badea George un prieten mai bun decît pe jupînul Moşcu.

De-i trebuie bani, îi dă bani pe aşteptate, de-i trebuie marfă îi dă marfă, dar' toamna, cînd îşi pune badea George munca de o vară în saci, s'o care în hîmbariul lui Moşcu, şi primăvara, cînd podurile şi sacii lui badea George sînt goi, să vie să cumpere pînea sa dela Moşcu şi să plătească de zece ori mai scump decît cum a cumpărat'o Moşcu dela el.

Cînd se întîmplă, că un ovreu îşi pierde prieteşugul în vr'o comună şi-i constrîns să încete cu „geşefturile", gîndul lui se îndreaptă spre lumea largă, căci pentru el nu sînt lacrimi ca pentru noi, cari l'ar lega de un petec de pămînt, ci unde-şi

FOIŢA.

Fiţi uniţi şi veţi avea orice veţi cere!

(V. A. Urechiă.)

Dela Paşti pînă la Duminica cea mare, nu căzuse boabă de ploaie pe ţărina prăfuită. Pămîntul se căscase de uscăciune, cît gura beţivului pe cepul antalului, şi holdele abia răsărite, se chirceau şi se gălbineau ca fata nemăritată.

— Vai! de noi, jupîn judeţ . . . Ce ne facem de o mai ţine secetea asta numai o săptămînă, ziceau sătenii din Gura-Văiei, aşteptînd ca stăpînirea — Judeţul şi cei douisprezece pîrgari ai satului — să deschidă ei, după datoria lor, şghiaburile lăcătuite ale ceriului, doar o ploua şi s'o răcori pămîntul însătoşat.

— Auzi colo! . . . de geaba este Giudeţ? . . . Numai aşa de florile mărului i-am dat noi toiag mîndru împistrit în mînă! . . . Ce fac, mă rog şi cei 12 pîrgari? Barem să ne deie ploaie la vreme . . .

Că, dreptul lui Dumnezeu, nu hăuliau de a cască-gura nici dormiau, nici bietul Judeţ, nici cei 12 pîrgari! . . . Făcuseră ei tot, ce le stătuse în putere: alergaseră tocma la Curtea de Argeş, unde trăia baba Moaca, cea care pentru plată de doui ughi pe an, aprinde lumînările de ceară la felinarele din mijlocul crucilor de lemn, dela mormintele din ţintirimul mănăstirei, şi le cădelniţă cu smirnă şi tămîie, la sărbători împărăteşti, baba Moaca, cea care, face prescurile de Sf. potir şi încheagă boabele de grîu la colivă, cu miere mirositoare şi cu miez pisat de nucă, alb ca fulgii de zăpadă.

poate toarce »geşefturile«, acolo-i ţara lui. De merge în altă comună şi de-l întreabă cineva, ce fel de oameni sînt în satul, care l'a părăsit, nici odată nu ţi-a spune, că-s răi. Fiecare ovreu, fie cît de serman ar fi, ii asigurat pe-o sumă de trei sau patru ori mai mare decît face averea lui.

Cînd are de gînd să pornească dintr'o comună şi nu află pe cineva, pe care l'ar pute înşăla prin vinderea casei sau gospodăriei lui, îşi dă foc, rădică banii din casa de asigurare şi porneşte.

Dacă dă Dumnezeu şi nu-i vînt în ziua aceea, cînd îşi dă foc, ii arde gospodăria şi scapă satul de el, dar dacă-i din întîmplare vînt, atunci de multe ori se topeşte şi jumătate de sat din cauza unui perciunat afurisit.

Noi, ăşti dela gazeta „Apararea Neamului«, ne îndreptăm cătră guvernul ţării cu rugămintea, ca acesta să binevoiască, spre a evita nenorociri ca cea din Costîna, să deie capitanilor districtuali poronca, ca să nu se primească aşezarea oveilor între săteni, ci să-i scoată ca pe ţigani într'o margine de sat.

Acolo dacă şi-or da foc, va arde cătunul jidovesc, dar nu cuiburile ţăranilor noştri, pe cari şi-le păzesc sarmanii ca ochi din cap.

Ceva despre hornărit.

Noi credem, că puţini se vor afla, cari n'ar fi auzit tînguirile sătenilor noştri, că plătesc pentru case, pre care le-a dărîmat cu cîţiva ani în urmă, nu numai cît birul împărătesc, ba chiar şi cheltuelile satului.

Vina e însă numai cît acelor, cari să tînguiesc, pentrucă nu a adus dărîmarea casei la cunoştinţa cîrmuirii.

Cîrmuirea poartă grijă numai cît de case, cari să clădesc, căci trage venit din ele, dar de cele, care să dărîmă numai atunci, dacă i să aduce aşa ceva la cunoştinţă.

Videm aşadară, că cîrmuirea n'are de unde şti ori de cutare sau cutare stăpîn şi-a dărîmat casa, şi dacă şi aude, că cineva din sătenii şi-a dărîmat casa, fie şi pînă la temelie puţin ii pasă, că doară nu-i cîrmuirea în pagubă, ci cel ce-a dărîmat casa, pentrucă nu roagă iertarea birului, pre care după lege nu l-ar avea mai mult de plătit.

Face însă stăpînul unei case cîrmuirei cunoscut, că a dărîmat casa, atunci ii cîrmuirea după lege constrînsă, să ierte birul cu anul următor, vra să zică, dacă dărîmă cineva casa în anul 1908 şi aduce schimbarea aceasta tot în acest an la cunoştinţa cîrmuirii, *apoi i să iartă birul pe totdeauna dela anul 1909 înainte.* Sfătuim deci dară, că fiecare sătean, care a dărîmat o casă, şi a întrelăsat pînă acum să înştiinţeze cîrmuirea despre cazul acesta, să o facă de acum cît se poate de curînd, *ori şi cum însă înainte, de ce să închie anul,* ferind prin aceasta rădicarea birului cel puţin dela anul viitor înainte.

— Mamă Moacă, ce ne facem? . . . Nu ploauă . . . Ţarina-i arsă ca inima nevoiaşului după ceas de bucurie . . .

— Păi, jupîn Judeţe, să deslegăm nourii . . . i-au legat duşmanii . . . că are bietul romîn duşmani, cum are umbră bradul cel înalt . . .

— Desleagă-i, desleagă-i mamă Moacă. Ţi-om da de fiecare om din Gura-Văiei, cîte un căuş de grîu cu chipul lui Christos şi cîte un fuior de cînepă meliţată . . .

Mama Moaca boscorodi, ce boscorodi în limba duhurilor, cu faţa la Răsărit; scuipă la spete, amelinţă cu cuţitul, — ce luă din carîmbii cismelor lui jupîn Vrajbă Judeţul, — la dreapta şi la stînga, pînă 'n trei ori, apoi scoase o ulcică cu un pămătuf de busuioc mănunchiat prin o sdreanţă de preşură cu fluturi de aur, din sicrieşul, peste care erau clădite pînă 'n grinzile podului perne şi velinţe vîrstate ca ogoarele toamna . . .

— E untură de şerpe ucis de fată mare, jupîn Judeţe. Și eşind cu judeţul în bătătura bordeiului, unse cuţitul boscorodind toate alea pe graiu de duhuri negre şi numai ce, făcînd trei tîrcoale prin bătătură, din ce în ce mai larg tîrcolul, cum se măresc rotogoalele, ce face unda, în care ai asvîrlit o piatră, înfipse cuţitul în mijlocul bătăturei, în dreptul unui nouraş, singurel pe ceriu ca sihastrul dela Priporul Vulturului şi gălbui ca tuleile de boboc . . .

— Stăi! . . .

»Norule, norasule!
»Împle-ne făgaşele,
»Mai înflă păreele,
»Și 'nverzeşte holdele . . .«

Inştiinţarea sau poftirea, despre care am vorbit nu-i de timbrat şi ar trebui să fie cam astfel alcătuită:

Onorabilă prefectură districtuală c. r.!

Subscrisul a dărîmat casa, care purta numărul . . . pînă la temelie.

Onorabila prefectură c. r. binevoiască a lua aceasta la cunoştinţă şi a mă elibera prin urmare de plata birului pentru casa sus amintită.

N. N.
agricultor în . . . .

Regimente jidoveşti.

Guvernul Rusiei are un gînd, pe cît de nou pe atît de cuminte.

S'a băgat anume de samă în războaie, că feciorii cei mai fricoşi, sînt jidanii. Sau de nu sînt fricoşi, sînt speculanţi, vrînd mai pre sus de toate să-şi scape scumpa lor piele, să nu o deie de ciur gloanţelor vrăjmaşe. E, pînă la un loc, şi de înţeles ţinuta asta a lor, căci ei n'au patrie, n'au ţara lor anume, ci trăind în ţările altor naţiuni, n'au inimă să lupte pentru apărarea unei naţiuni străine lor.

Dar oricum ar fi, ori prin lipsa de inimă, ori prin frica lor, feciorii jidani au înrîurire rea asupra celorlalţi soldaţi, printre cari stau in şiruri, îi fac fricoşi ori trezesc şi în ei gîndul mişelesc de a se scăpa cumva de greul luptei. Şi apoi în ţări cum sînt: Rusia, Romînia şi Ungaria, unde tot al 5-lea ori al 10-lea om e jidan, acolo ei sînt număroşi şi în armată. Şi Ruşii au băgat de samă netrebnicia lor mai mult ca ori cînd în răsboiul cu Japonezii. Acum ministrul de răsboiu al Rusiei, a propus guvernului să facă ceva cu jidanii ăştia, că aşa nu-i mai poate amesteca printre ceialalţi soldaţi, şi a zis, ca să-i scoată cu totul de sub obligămîntul de soldaţi, lăsîndu-i să plătească ei numai dare.

Ceilalţi miniştri însă au zis, că asta nu să poate. Că pilda ar avea urmări de tot proaste asupra poporaţiunii, că ar veda creştinii, că dacă eşti jidov, eşti mai mare domn în ţară, că dai ceva bir, dar sîngele mai scump decît griţarii din pungă, n'ai să ţi-l verşi la zile de nevoe!

Ci ei au propus altceva şi asta a plăcut şi ministrului de răsboiu: Să-i deosebească, să aleagă caprele de printre oi şi să facă cîteva regimente numai de capre, ădecă de jidovi, să fie ei de ei, să-şi facă apoi în răsboiu ei de ei »curaj« ....Ai vei!

Foarte cuminte! Aşa ar trebui să facă şi Romînia şi alte state, prea „bogate“ în această privinţă. Cel puţin li dă prilej aşi arăta şi ei vitejia. Ii trimiţi pe toţi odată, val în foc, unde e mai lipsă de — viteji. Şi văzîndu-se unul lîngă altul, să crezi, că prin curaj, că vede Şloim, că şi Pucheles e aici şi de moare el, moare şi cela şi nu să teme cum să teme azi, că acela fiind în alt

---

Da nouraşul îşi căta de drum, ca banul singuratec din punga celui sărac, necum să se mai închege nor de nor, ca ban lîngă ban în haznaoa bogatului . . .

Şi mi-te în trei zile de post: Lunea, Mercurea şi Vinerea, mama Moaca legă norul cu cuţitul, dar tot nu slobozi cerul nemilostiv măcar roaua dimineţei pe holdele ofilite.

— Păi cum să ploaie, jupîn Vrajbă? . . . Nu isbutirăm, că s'au lăsat vr'o fată din Gura-Văiei s'o sărute flăcău în zi de Sfînta Vinere! . . .

Fie şi-aşia!... Numai ce mai remîne de făcut? Vreme de răbdare nu mai este, că aşia-şi satul se aduna la pîrleazul bisericei, şi se sfătuia, îndărjit de moş Sucilă, biv-judeţ, să schimbe dela cîrma satului pe Vrajbă şi pe cei 12 pîrgari, că de cînd ei ţin pecetea Gura-Văiei, merge rău, rău de tot! . . .

Ce mai la deal la vale! . . . Nu mai pupă jupîn Vrajbă el întîi mîna popei, Dumineca, la anaforă, dacă numai trei zile încă n'o ploua!

Desnădăjduit, rău probozit de muierea lui, care o apucă »ducă-se pe pustii« numai cît gîndia, că o să-i taie drumul şi să-i treacă înainte altă muiere, a noului judeţ şi la biserică şi la şezătoare — bietul jupîn Vrajbă merge la părintele Onufrie, archimandritul dela mănăstirea din Curtea de Argeş.

— Părinte sfinte blagosloveşte! . . . Ce ne facem? Nu ploauă . . . Holdele se prăpădesc . . . Satul fierbe a răsvrătire . . . E rău de mine şi de cei 12 pîrgari, de nu ne mîntuieşti cu sfintele rugăciuni . . . Ean mai citeşte vr'o molitvă la lacra

regiment, da de va scăpa şi va face numai singur toate »geşefturile« pe care şi el putea să le facă în viaţă !....

Numai că unii sînt de părere, că pentru a împinge în foc un atare regiment jidovesc, vor mai fi de lipsă alte trei regimente creştineşti, două care să-i ţie calea pe de lături, şi unu să-l mîie dinapoi !.....

(»Libertatea« No. 19 1808.)

Roada beţiei.

Motto: Beţia aduce sărăcia.

Lelea Zamfira rămase mică dela părinţi. O măritase un moş al său, după Ioan Trăznea, un fruntaş al satului, înzestrînd-o cu două fălci de pămînt şi o bucată de vie.

Era bun şi muncitor badea Trăznea, dar după un an dela căsătorie şi-a dat năravurile pe faţă: cheltuitor şi beţivan de frunte. Cum punea mîna pe cîţiva franci, se ducea fuga la crîşma din deal, unde îşi petrecea timpul bînd; cînd n'avea ce bea se mai apuca din cînd în cînd de lucru la cîmp. Uneori venia dela cîrşmă tîrziu noaptea, mirosind cît de colo a rachiu. Azi bînd, mîne cheltuind, îşi pierdu bunătatea de vie din zestrea femei.

Suferise şi îngheţise ea, lelea Zamfira, în amarul durerilor şi nu s'a plîns nimărui; şi viaţa în loc să se lumineze pentru ea, se întuneca din ce în ce mai mult, i se istoveau zilele pe nevăzute.

— — — — — — — — — — — — —

Se înoptase, soarele se ascunse după dealuri, parcă era trudit de munca zilnică, oamenii din sat se întorceau dela munca cîmpului, încovaiaţi de povoara uneltelor aduse pe spate.

Badea Trăznea ajungînd acasă, îşi puse uneltele în tindă şi fiind, că nevasta lui nu venise încă dela fabrica din apropiere, unde lucra, se duse la cîrşma lui jupîn Iţic, acel perciunat, care sugea sănătatea ţăranilor picătură cu picătură, cu otrăvile lui.

Lelea Zamfira întorcîndu-se acasă, văzu uneltele bărbatului său şi pricepînd îndată, că-i la cîrşmă, se duse în bucătărie de pregăti mîncare pentru cina de sară.

După ce se înopta bine, veni el împreună cu mai mulţi beţivani de seama lui. La cap era plin de sînge. Impletecindu-se prin ogradă, ajunse în sfîrşit în casă, unde se puse pe o laviţă.

— Zamfiră . . . . . ., strigă el.

La aceste vorbe femeia lui sosi în casă.

»Ai venit?....«

— »Da.... am venit...., îţi pare rău?..... mă duc iară.....«

»Nu-mi pare rău, că ai venit, mi-i năcaz că te-ai îmbătat iar....«

— »Aşa e....., ai nimerit-o bine.... am băut, dar am băut de năcaz....«

»Nu mai troncăni din gură, de pomana dracului, mai bine culcă-te, te voiu scula eu pe urmă, să îmbucăm ceva«.

sfintei; mai scoate prin ogoarele jalnice sfintele icoane, doar s'o milostivi Dumnezeu! . . .

Ce gîndi părintele Onufrie? Cît ai clipi din ochi el îşi plimbă căutătura pe largul ceriului ş'apoi la borcanul dela fereastră, în care ţinea un brutăcel verde . . . Pe ceriu nici tiricel de nor . . . şi brutăcelul gîfîia cu botul căscat după ploaie . . . Nici un semn de ploaie nu dădeau nici cocoşii din bătătură, nici pisica nu-şi lingea blana . . . Pace! nădejde nu-i de bură, măcar cît păcat la inima Fecioarei . . .

Şi popa, răspunde lui jupîn Vrajbă: Azi e Joi . . . Vino Duminecă cu tot satul la mănăstire, să mă înţeleg eu cu sătenii . . . Vor ei ploaie mare cu clăbuci, ori numai o bură ca prin sita de prescure? Voiu cere la Dumnezeu şi sfintele moaşte, ce or pofti . . . Şi le-o da Dumnezeu şi sfintele moaşte după pofta inimei lor pravoslavnice . . .

* *
*

Dumineca următoare, în faptul zilei, întra în curtea mănăstirei satul întreg dela Gura-Văiei. Bătrîni, tineri, femei, fete, copii veniau, toţi cu toţii, cu Judeţul şi pîrgarii păşind în frunte, cu toiagele lor mîndre. Iar paracliserul toca, toca în turnul mănăstirei, după poartă, mai cu marafet decît în alte zile . . . Păi ce! . , . Biserica are să fie plină de oameni şi discul o să se împle de liscăi şi de potronici, de împărţit cu popa Onufrie şi cu diaconul Macovei. Ce să vă mai spun? Abia era soarele ridicat de două suliţi dela sprinceana ogoarelor, despre Răsărit, şi biserica era plină de oameni ca un cuib de lăstuni. Nici afară din biserică, la jugul cel înfipt în pămînt, — jug în care

— »Mă duc......«

Se puse pe pat şi adormi.

După un ceas de odihnă se sculă şi se duse de mîncă. Se mai desmeticise puţin.

Nevasta lui începu să-l certe, dîndu-i poveţe, ca să nu mai beie, căci băutura o să-i scurgă viaţa şi banii, de o să rămîe sărac, lipit pămîntului. Dar el habar n'avea. In seara doua veni tot bat, încît abea se tîrîia. La poveţile, pe cari i le tot dădea nevasta lui, el îi răspundea cu înjurături de lucruri sfinte. După cîtva timp, nefiind în stare de aşi lucra pămîntul singur, se puse în tovărăşie cu um alt ţăran, George al Mandicăi.

Intr'o zi fiind bat şi luîndu-se la ceartă cu tovarăşul său, îl omorî cu un cuţit, pe care i-l împlîntă în piept.

După comiterea crimei căută să se ascunză; nevasta lui nu ştia de aceasta. De atunci nu mai avu parte să doarmă în pace, căci visa numai omoruri; cugetul îl mustra la orice moment.

Dar mai tîrziu, descoperindu-se omorul, jandarmii îl duseră la primărie, unde cu toate rugile şi ţipetele femeei îl închisără.

Demineaţa, cînd trebuia să-l ducă la arestul din oraş, oamenii îl găsiră spînzurat de grindina închisorei.

C. Petr.

Tovărăşiile ţărăneşti.

Fraţii noştri din Romînia, pe calea tovărăşiilor sînt cu mult înaintea noastră. Acolo însufleţirea pentru tovărăşii a pătruns atît de mult şi în sînul poporului dela sate, încît un brav plugar a turnat în versuri de horă, îndemnul însufleţit pentru tovărăşii. Această »Horă« o publicăm şi noi:

Haidem fraţi ţărani Romîni,
Ca să fim şi noi stăpîni
Pe munca ce-agonisim —
Fraţi cu fraţi să ne iubim.
Să strigăm de mii de ori
Trageţi hora muncitori!

Să lăsăm dar la amarul
Speculantul, cămătarul,
Care de atîta vreme
Ne-au robit făr' a se teme.
Voiniceşte ca şoimani
Trageţi hora fraţi ţărani!

Să fim toţi într'o gîndire
Într'un cuget şi simţire
Cu **voinţă** şi **tărie**
Vom scăpa de sărăcie.
Mînă 'n mînă să strigaţi
Trageţi hora fraţi cu fraţi!

Cum albinele împreună
Mierea de prin flori adună,
Astfel noi toţi în unire
Să plecăm spre înflorire.
Să strigăm şi mici şi mari
Trageţi hora fraţi plugari!

Piară toţi duşmanii răi
Cari ne-'ndreaptă pe-alte căi

Vlădica pune la zile de sărbătoare pe cei, cari nu vin trei Dumineci de-a rîndul la sfînta liturghie, — acum nu era nimeni înjugat. Numai doi argeşeni lipseau de a treia oară, dar acelora nu le duceţi mila, oameni buni, că n'au ei grijă de jugul Vlădicei, că-şi răsplătesc ei păcatul cu cîte doi purcei de cîte o lună, o baniţă de prune din leasa cea caldă încă, şi cu cîte doi trei saci de lînă brumărie.

După ce diaconul Macovei zise ectenia: „Să plinim rugăciunile noastre de dimineaţă Domnului“, părintele Onufrie binecuvîntă din averile mari, şi zise norodului:

— Oameni buni, creştini binecredincioşi! — Au venit la mine jupîn Vrajbă, Judeţul din Gura-Văiei şi mi-au spus, că cereţi ploaie, că vi s'au ofilit ţarinele . . . Apoi eată, gata sînt eu ori şi cînd să scot sfînta lacră cu moaşte şi sfintele icoane, să fac rugăciuni, ca Dumnezeu să deschidă şghiaburile ceriului si să se reverse mana lui pe ogoarele D-voastre . . . Numai vroiu să ştiu domirit: în ce zi vroiţi voi ploaia? . . . O vreţi voi mîne, Luni?

— Dumnezeu să ne ferească de ploaie, mîne Luni, cinstite părinte, strigă mai mulţi oameni dintr'un colţ al bisericei . . . Mîne numai să nu ploaie, c'am dat foc la cuptoarele cu oalele . . . Am pierde de o ploua toată munca noastră, noi olarii, de n'o mai întîrzia ploaia barem o zi . . .

— Bine, oameni buni; — apoi vreţi voi să ploaie Marţi?

— Nu, sărutăm dreapta Cuvioşiei Tale! . . . Să nu ploaie Marţi, că sfîrşim mîne de cosit iarba, şi cum atît de puţină s'au făcut, de o mai apuca-o şi ploaia, verde, neadunată, toată se topeşte . . . Numai pînă Miercuri să nu ploaie! . . .

Să rămîe-a noastră ceată,
Cei cu inima curată.

Cu toţi, tineri şi bătrîni,
Trageţi hora fraţi Romîni!

Prin **voinţă** la **unire**
Prin **unire** la **mărire**,
Căci **unirea** multe poate
Prin unire se fac toate.

Şi la sunetul cîntării
Trageţi hora **„Talpa Ţării“**!

V. Chebac, plugar
Cîrja, judeţul Tutova (Romînia).

Glasuri din popor.

Din Vicov de sus.

Domnule gazetar!

Dumnazău să-ţi ajute la munca începută şi să-ţi deie mulţi şi fericiţi ani, că ai fost în stare şi ai dat gazăta asta afară, care numai sfaturi bune să ni deie, cum să ni apărăm de duşmanii noştri, de străini, ear nu să ni batjocurească preoţii, cari sînt slugile lui Dumnezeu şi ne învaţă pe noi cuvîntul lui. Dacă n'ar fi preoţii, ce s'ar alege din noi ţăranii? Ori n'am fi păgîni şi am trăi ca vitele? Pesemne acei, cari scriu la »Voinţa Poporului« nu cred în Dumnezeu sfîntul. De astfeliu de oameni, precum şi de gazăta lor, om şti a ne feri noi ţăranii. Cu bajiocura şî cu minciuna n'or duci-o ei diparte, asta li-o spunem în faţă. Ca oameni şcoliţi, ar trebui să ştie, că într'un calendar stă scris: »Răzbunarea unui om nobil, este răbdarea şi ertarea«. Insă ei nu sînt oameni nobili, ci nişte năuci şi de aceia li zicem, să nu îmble a ne înşela cu ciga miga.

Nu înţelegem, ce voiesc acei dela »Voinţa poporului« cu gazăta lor. Poate a vre vr'odată unu din ei să fie deputat şi să-i dăm glasu. S'o trecut baba cu colaci! Dacă a da Dumnezeu ş'om trăi şi n'a veni o ciumă peste noi nevinovaţii ţarani, ca să suferim şi noi pentru păcatele lor grele, cari le-au făcut înaintea lui Dumnezeu, om da noi la oameni cinstiţi glasul, cum e dl Simionovici şi nu la nişte mişei, ca cei dela »Voinţa poporului«.

In altă dată ţ-om scrie domnule gazetar, despre unele nevoi, cari le avem noi ţăranii din Vicovul de sus, ca să ni poţi da sfatul, cum să scăpăm de ele.

Ne închinăm de sănătate
Mai mulţi gospodari.

Din Bosanci.

D-le Redactor!

Vă rog tare frumos să puneţi în gazeta Dlor-Voastră »Apararea Neamului“ ce Vă scriu din satul nostru. La noi în sat s'au pus la cale părinţii şi cu domnii învăţători şi au făcut un cabinet de lectură şi un chor, în care cîntă o mulţime de flecăi şi gospodari din sat. Ţi-i mai mare dragul să-i asculţi. Dl învăţător Mihaiescu

— Fie, creştini blagosloviţi . . . Să rugăm dar pe Dumnezeu să ne dăruiască ploaie pe ziua de Mercuri.

— Aoleo! Cinstite părinte, da ce ne facem noi, fetele, de ploauă Mercuri? Păi nu ştii Sfinţia Ta, că Mercurea e zi de tîrg, la Argeş? . . . Aducem de vînzare biete cîteva oaue şi pui de găină, să prindem cîţiva zloţi . . . Păi, că la tîrg, mergem cu hainele cele mai bune . . . Aşa că le perdem de ne apucă ploaia cu ele? . . . Ci lasă, Sfinte Părinte . . ., lasă să ploaie Joi.

— Bine, fetelor, să ploaie Joi, dacă nu mai zice nime nimica.

— Da ce ştiu fetele de nevoile oamenilor, strigă o droaie de copii . . . Auzi să ploaie Joi! . . . Păi, Joia ne dă drumul dascălul dela psaltire . . . Atîta zi bună avem şi noi într'o săptămînă, să batem poarca . . ., să ne mai petrecem . . . şi tocmai Joi să ploaie!! . . .

— „Lăsaţi copiii să vie mîne“ a zis Mîntuitorul, strigă părintele Onofrie, cu un zîmbet de şiretenie. Joia este a copiilor, oameni buni . . . Ean să ne rugăm să ploaie tocmai Vineri.

— Păi, cum de nu! . . . striga din răsputeri alte glasuri. Vineri avem de pus temelia la biserica din Poiana Verde . . . Ce? . . . o să perim de foame noi zidarii, de hatîrul plugarilor.

— De! nu vă mîniaţi, zice popa . . . Nu voiţi ploaie Vineri? Bine, fie pe ziua de Sîmbătă.

— Da bine părinte, nu te gîndeşti? Sîmbăta spălăm rufele . . . Două biete cămaşi avem de cap . . . Dacă mîne nu este albită a doua, rămîn bărbaţii neprimeniţi Duminecă? . . . De ploauă mîne, unde uscăm rufele?

îşi dă cea mai mare silinţă şi toţi se bucură de aşa un lucru frumos. Cînd deodată vine Duminica trecută jandariul Hassel şi spune, că nu mai dă voie să se adune cîntăreţii sara, ca să înveţe a cînta. Şi noi nu ştim, cu ce drept vine jandariul să oprească un lucru aşa de frumos! El poate să-l oprească, ca să nu cînte unul bat, într'o cîrşmă ceva, dar aşa, cum? Dar vezi, că la jîdan, se pot toate face! Eu V'am scris asta, ca să vadă lumea cum ne pun străini beţe în roate, cînd văd, că am început un lucru frumos. Că am oblicit noi, că dl dela poştă i-ar fi spus jandariului, că nu poate suferi cîntarea şi l-a rugat, ca să li oprească oamenilor, ca să mai cînte. Dl dela poştă să-şi astupe urechile, ori să se ducă dela noi din Bosancea, dacă nu-i place.

Amu V-aşi mai întreba d-lor ceva, că poate îţi şti D-Voastră din Cernăuţ, mai bine. Adecă ce-i cu şcoala cea noauă? N'au domnii de gînd, să ne facă rînd şi noauă cu o şcoală cum se cade, că ne-am hrănit să trimetem copiii noştri în bordeiele cele de pînă acuma, în cari s'a ţinut şcoală. Ii mare ruşine pentru un sat ca Bosancii să n'aibă o şcoală ca oamenii!

Un Bosîncean.

— Aşa, zău, adaogă şi jupîn Vrajbă!... Şi unde pui că Sîmbătă am de dus la Vornicia de judeţ şi banii vinăritului... Să mă mureze ploaia ca pe un şoarece? Om bătrîn să mă îmbolnăvesc?

— Deci, nu daţi voie lui Dumnezeu, oameni buni, să ploaie decît Duminecă?

Doamne apără, strigă într'un glas diaconul Macovei şi paracliserul. Ce ne facem noi cu biserica de ploauă Duminecă? Ce bruma mai ese la disc într'o cogemite mănăstire pustie?

— Bine, oameni buni, creştini blagosloviţi... n'o ploua nici Luni, nici Marţi, nici Mercuri, nici Joi, nici Vineri, nici Sîmbătă, nici Duminică... Numai dacă nu vreţi să ploaie, de ce faceţi zile rele lui jupîn Vrajbă Judeţul şi celor 12 pîrgari?...

Să veniţi la mine atunci să scot icoanele şi sfintele moaşte, cînd toţi veţi voi într'un glas să ploaie, că *»numai cei uniţi pot dobîndi ori-ce vor cere dela Dumnezeu!«.*

Bucovinenii la Iaşi-

In urma unei hotărîri luate din partea tuturor studenţilor romîni dela univerzitatea din Cernăuţ, au plecat din toate unghiurile ţării Joi după paşti şese sute de Bucovineni, domni şi ţărani, la Iaşi, vechea capitală a Moldovei, ca să viziteze expoziţia de artă veche romînească şi să vadă locurile sfinte, cari sînt şi ale noastre, rămase dela străbuni. Locul de întîlnire pentru cei, cari au plecat a fost gara Iţcani. La oarele 11 şi jumătate a. m. se aflau deja toţi în Burdujeni, pe pămîntul mamei ţării noastre. Precum întimpină părinţii la gară pe o fată a lor, care-i măritată înt'o ţară străină, cînd vine să-i vadă, aşa am fost noi în Burdujeni întimpinaţi. Intre cei, ce ni-au zis bun sosit, a fost si dl prof. univ. Niculai Iorga, aranjatorul expoziţiei şi cel mai vrednic apărător ţărănesc, pe care l'au avut Romînii odată.

Nu ni-am întâlnit nici cînd în viaţă cu cei, ce ne-au întimpinat si totuşi ni părea, că ne-am despărţit de vreme îndelungată.

Din Burdujeni şi pînă în Iaşi n'a fost gară în care să nu fi fost întimpinaţi cu muzică şi cu strigăte de bucurie. In Iaşi la gară ne aştepta o lume întreagă. Primariul oraşului, dl Nicolae Gane s'a rădicat dintre cei de faţă şi ni-a zis bun sosit acasă. De acolo ni-am dus cu toţii pînă pe piaţa »Unirii«, de unde ni-am împrăştiat pela locurile de odichnă.

Vineri şi Sîmbătă am vizitat bisericile, expoziţia, univerzitatea şi alte locuri de însemnătate istorică.

Trei zile am petrecut în mijlocul fraţilor din regatul liber, şi acele trei zile au trecut ca trei clipe. In aceste trei zile ne-am oltuit sufletele, ni-am oţelit dragostea de neam, ca să putem cu o putere mai mai mare respinge orice încercare de înstrăinare a duşmanilor în ţara noastră.

Nu am cuvinte să exprim bucuria, ce-am simţit-o la întîlnire şi durerea, ce am simţit-o la despărţire şi totuşi ne-am întors, căci

Aşa-i Romînu 'n firea lui
Tovarăş bun pămîntului
Pe care s'a născut.

APEL!

Miercuri după paşti, cînd toată suflarea îşi reîncepuse lucrul cîmpului întrerupt de sfintele sărbători, a isbucnit pela oarele 11½ înainte de masă în casa unui *ovreu din Costîna* un foc groznic.

Vîntul sufla cu o putere de uriaş şi focul s'a întins flacările cu iuţeala fulgerului peste o parte din vatra satului, care era în toiul vîntului. In patru sate trăgeau clopotele şi de ţipetele desnădăjduiţilor clocoteau cuprinsurile.

Braţele cele mai vînjoase n'au fost în stare să puie stavilă flacărilor mistuitoare şi numai tăciunii rămaşi mai reamintesc de clădirile imposante, cari erau podoaba satului.

Zece familii au remas acum în toiul primăverii expuşi amarului sub bolta liberă ca tăciunii ruinilor lor să li fie pernă şi zarea cu furtunile ei să le acopere.

Apelăm la toată suflarea romînească, care se poate transpune în sufletul celor desnădăjduiţi, ca să binevoiască a-i milui după putinţă, fie cu bani, fie cu pîne, fie cu orice, ce tinde la ajuturarea celor, ce nu-şi pot ajutura singuri. Darurile să se trimată în Costîna la adresa d-lui paroh George Berar, care la timpul său va da grai mulţemitelor acestor dosădiţi faţă de binefăcătorii lor pe cale ziaristică.

George Berar, paroh **Ioan Cocîrlă-Leandru,** stud. iur.

Intimpinarea „Apărării Neamului“.

Onorată Redacţiune!

Cu cea mai mare bucurie salut direcţiunea în care aţi hotărît să lucraţi. E unica cale, pe care trebuie să pornească tot Romînul de bine şi sînt încredinţat, că mulţi dintre primii aderenţi ai partidului naţional, cari, *întocmai ca şi mine*, din cauza alianţei nefireşti, ce din nenorocire aţi încheiat anul trecut cu Jidanii, au remas pînă acuma indiferenţi faţă cu partidul D-Voastre, se vor întoarce la stindardul naţional, consolidîndu-se în falangă puternică contra periculosului duşman, căruia i-aţi declarat război pe viaţă şi moarte.

Deci Doamne ajută!

Mahala, în 12 Mai 1908.

Atanasie Gherman.

D-le redactor a »Apărării Neamului«!

Primeşte mulţămitele mele pentru bunătatea ci ai avut-o, de a-mi trimite gazăta »Apărarea Neamului«. Aşa o gazătă de bună, drept să zic, n'am mai avut demult noi ţăranii din Bucovina. Numai atunci om păşi noi ţăranii pe calea, care duce la lumină, dacă om urma sfaturilor date de asta gazătă.

Dumnăzău s'o ţie mulţi, mulţi ani şi să-ţi deie sanatate şi spori la munca începută.

Cu închinăciune:

Ilie Cojocar,
gospodar în sf. Ilie.

* * *

Domnule dela Apărarea Neamului!

Iţi mulţămăsc tare frumos, că mi-ai trimăs şi mie gazăta asta. Am mai cetit eu gazăte, dar aşa de bune ca asta n'au mai fost. Asta scrie aşa, tocmai cum ni trebuie nouă ţăranilor. In ea putem afla sfaturi bune, cari le doriam noi ţăranii şi nime altul nu ni le da. Dumnăzău să-ţi ajute, şi să trăieşti, că ai fost cu tragere de inimă pentru noi ţăranii şi ai dat gazăta asta afară. Numărul cel dintăi a fost bun, dară a doilea e aşa de bun, că nu-ţi mai pot spune şi am nădejde, că a fi aşa înainte. Eu am cetit gazăta aşa de cu drag cum ai ceti o biblie sfîntă şi nu am lăsat-o din mînă, pînă nu am gătit-o. Am dat-o s'o cetească şi la neamurile mele şi tare li-o mai plăcut şi m'o rugat să-ţi scriu dumitale să-mi trimiţi totdeauna cu gazăta mea încă 4 numere din „Apărarea Neamului“, că or ţine şi ele gazăta.

Cu Dumnăzău înainte.

Mă închin de sanatate:

Antip Niţu,
din Vicov de sus.

Din lumea largă.

Junimea. **Duminecă în 17 l. c. la 5 oare p. m. se va ţinea în sala Armoniei a treia conferinţă publică a Junimii. Va ceti dl profesor univerzitar Dr. Sextil Puşcariu o conferinţă instructivă şi interesantă, care poartă titlul: „Doi scriitori Domni romîni“. (Neagoe Basarab, Dimitrie Cantimir). Taxa de întrare pentru o**

persoană este 10 bani. Venitul este destinat „Alumneului Junimii“. Publicul romînesc e rugat să participe în număr cît de mare.

Numiri. Domnul practicant dela direcţia de poliţie Numitor Litviniuc a fost numit concepist la guvernul ţării. Felicitările noastre!

Examene. Domnul Darie Cosmiuc a trecut cu succes bun examenul al treilea de stat.

Invăţătorul dl Iancu de Tiron a depus la 14 l. c. în Viena examenul pentru instruarea copiilor chiori cu succes bun. E primul bucovinean care are examenul acesta.

Felicitările noastre!

Un profesor, fără purtare. La gimnaziul II de stat din Cernăuţ se află un profesor, care pare a fi crescut numai între mahalagii, căci din gura lui esă în loc de învăţături numai sudalme. Pe toţi elevii săi d-sa îi tractează cu batjocură și cu înjurături, pe cari numai din gura beţiilor le poţi auzi. Cuvintele: măgar, porc, dobitoc, gîscă îi curg neîntrerupt din gură. Dar de învăţat, nici habar n'are, căci singur saracul are lipsă de multă învăţătură.. Mai ales pe băeţii creștini nu-i slăbește d-sa cu astfel de cuvinte, căci doară-l cheamă V. Löventhal și-i jidan. Oare știe dl director gimnazial de isprăvile acestui jidov?

Reuniunea de cîntare „Ciprian Porumbescu“ în Suceavă aranjează Duminică în 31 n. l. c. în amintirea marelui compozitor Ciprian Porumbescu, dela moartea căruia se împlinesc la 7 Iuni n. a. c. 23 de ani, un mare festival, la care se vor excuta compoziţiuni de ale mult regretatului măestru din toate speciile și anume piese pentru orchestră, vioară cu piano, piano solo, coruri bisericești și lumești (bărbătești și mixte) și canto solo. Programa detailată se va publica în curînd. Preţurile de întrare: Stal I (5 rînduri) 3 cor., stal II 2 cor., întrarea 1 cor, Bilete se află de vînzare în librăria »Şcoala Romînă« din Suceavă.

Petrecere poporală. Cabinetul de lectură »Mănăstărişte aranjează Duminică în 24 Mai a. c. o petrecere poporală împreunată cu dans şi concert în grădina d-lui învăţător superior Vasile Scripnicluc în Mănăsterişte Nr. 299 (uliţa, care duce din strada Storojineţului în strada Cuciurmare). Inceputul la 2 oare p. m. Intrarea de persoană 50 bani. Pe calea aceasta se învită toată suflarea romînească, ca să participe în număr cît se poate de mare. Mai ales rugăm p. t. inteligenţa din oraş să sprijinească societatea cabinetului. Venitul curat este menit pentru sprijinirea copiilor săraci din Mănăstărişte. Suprasolvirile se vor primi cu mulţămită şi se vor achita pe cale ziaristică.

Bandă de hoţi. S'a descoperit o bandă de peste o sută de hoţi. Capitanul acestei bande îi Niţucă Ursachi, gospodar din Cîmpulung. Acesta trăcea între Cîmpulungeni şi domnii, cari îl cunoşteau de bărbat, foarte cinstit. Cînd a fost prins s'a aflat la el suma de 6000 cor.

Mamă fără inimă. Maria Slovacici, o lucrătoare croată, a voit să plece spre America, cu copilaşul său de 6 ani. Sosind în Fiume, unde îi vizitează medicii pe toţi cîţi se urcă pe corabie, medicii au respins pe copil pentru boala sa de ochi. Mama fără inimă nu s'a gîndit mult, ci ducînd copilaşul într'o uliţă la lăsat acolo să fie, ce-o fi cu el. Două zile a îmblat nenorocitul plîngînd pe uliţi după mama lui, fără a o mai găsi, că ea plecase cu corabia încă ln aceea zi spre America. Poliţia a luat copilul sub ocrotire şi l'a trimis la un asil, care primeşte şi creşte copiii părăsiţi.

Un cîne de 50.000 cor. La expoziţia de cîni, care află acuma loc în palatul de cristal din Londra, este un cîne de tot mic, care-i preţuit cu 50.000 cor. Cînele îi de 18 cm de lung şi se poate foarte uşor purta în buzunariul dela surduc sau în mînicariul damelor.

Cele mai răspîndite limbi de pe pămînt. Cea mai răspîndită limbă de pe pămînt e limbă englezască, a doaua îi cea nemţească, a treia cea franţuzască, a patra cea rusască, a cincea cea arabiască şi a şesa cea italiană.

Moştenirea după o mîţă. In New-York în america murind un iubitor de animale a lăsat cu limbă de moarte o avere de 40000 de franci la doue mîţe. Din venitul banilor acestora, cari erau depuşi într'o bancă, trebuia să se susţie mîţele. După un timp peri o mîţă şi toată averea rămăsese mîţei, ce mai era în viaţă. Perind în fine şi a doaua mîţă, a moştenit averea cea de 40000 de franci o persoană, care a îngrijit de ea.

Sfaturi.

Dacă cineva a înghiţit un oscior de peşte, atunci să se dee bolnavului să mînînce păpară sau fiertură de barabule, Iritaţia produsă de zgîrietură se potoleşte, dînd bolnavului să beie lapte sau apă albuminoasă, care să costeie din patru albuşuri de ou bătute într'un litru de apă.

* * *

Un mijloc foarte bun pentru a apăra sămănăturile de păpuşoi de cioare, este înpetritul sămînţei cu o sărămură, care se pregăteşte în chipul următor: 500 grame de păcură se amestecă cu 315 grame de sopon şi se subţie cu 6 litri de apă fierbinte. In amestecătura aceasta turnăm apoi ceva mai mult decît jumătate litru de naftă şi mesticînd incontinuu. mai turnăm 1 litru şi jumătate de apă. In sărămura aceasta punem o majă de sămînţă, pe care o amestecăm bine şi apoi o sămănăm. Puterea de a încolţi a sămînţei nu sufere nimic în urma acestei amestecături. Cioarele nu mînîncă nici odată astfel de grăunţe.

Verzi şi uscate.

Nu toate pietrile sclipitoare sînt scumpe şi nu toate vorbele mari sînt rodnice.

* * *

Tocmai ăla-i dracu! Săftica (bate'n uşe la prietina-sa vecina Măriuca). — Măriucă! — Deschide uşa!

Măriuca: Cine mă strigă? — Nu se poate, că nu mi-e bărbatul acasă!

Saftica: Tocmai ăla-i dracu — că e bărbatul meu la tine!

* * *

— De ce ţi-e frică mă Ţigane, de puşcă sau de pistol?

— De pistol, mîncate-aş.

— De ce ţigane?

— Hapoi. ia să vezi: din puşcă pînă să iasă halicele io, hehei.... da din pistol.... haoi.

* * *

Precum un clopot dogit nu-și mai recapătă niciodată limpezimea sunetului, tot astfel și o inimă strîmbată de făţărnicie nu-și mai redobîndește curăţenia în veci.

O ţărancă avea urîtu obiceiu de a căra la cîrşmă tot ce avea şi numai şi numai de dorul pîrdalnicului de rachiu. Bărbatul său — om de ispravă — o cam ţinea mereu de scurt.

Intr'o zi femeia, avînd mare arşiţă în gît, luă cofa spunînd, că se duce la apă, însă de fapt, ea se ducea la altă băutură, avînd în cofă un puiu de găină. De teamă, ca nu cumva bărbatul ei să o cunoască, că lipseşte puiul, cum se depărtă de ogradă, începu să strige:

— Ihaaa! Ihaaa! Ardă-l focul de uliu cum a luat puiu!

Bărbatul său, auzind-o a crezut deocamdată şi a dat fuga în casă, ca să ia puşca; iar femeia, în acelaş timp a dat şi ea fuga la cîrşmă şi într'o clipă a prefăcut bunătatea de pui in răutatea de rachiu. Dupăce şi-a amorţit gîtul, a plecat spre casă. Pînă a mai scos apă, pînă a mai stat de vorbă cu o vecină, afurisitul de rachiu a şi început să glumească cu dînsa.

Cînd a ajuns acasă, femeiuşca bunului romîn, mergea pe şepte cărări. Văzînd-o bărbatul său, îi zise plin de amărăciune: — Acum înţeleg netrebnico, că uliul e în gîtul tău!

* * *

Lelea Safta: Am venit, d-le învăţător să văd cum îi cu Ioniţă?

Invăţătorul: Din comput (adică facerea socotelilor) e cam rău.

Lelea Safta: Apoi de acum n'o mai fi rău, că chiar i-am adus un căput nou.

* * *

Intre a dori și a voi încape.o lume întreagă.

* * *

Ura este o temelie greșită, pe care nimic trainic nu se poate rădica.

* * *

Cea mai puternică minte sovăieşte, cînd nu se razimă pe credinţă.

* * *

Gustul și pipăitul are nevoie de atingere; mirosul simte mai departe; auzul este și mai cuprinzător; vederea merge la cer; ear sufletul pînă la Dumnezeu. (A. G. Olănescu).

* * *

Vin bun.

— Aţi avut mult vin bun?
— Ao-le-o!
— Dar mai aveţi din el?
— Nici o picătură — tot l'am vîndut.
— Dar aveţi acum bani, frate?
— Nici un greiţar.
— Păi... ce-aţi făcut cu preţul vinului?
— Ce să facem? L'am băut.

* * *

Un interogator interesant.

(Fapt întîmplat).

Inainte de paştile trecute fură un biet Romîn un porc grăsuţ, ca să aibă şi el carne de paşti ca şi toată lumea, că doar a postit destul tot postul mare. Dar se vede, că bogatul are mai mult noroc decît săracul, şi Romînul meu fu prins şi dus înaintea judelui din comuna Mologhia, unde se întîmplă furtul.

Aice i-se face interogatorul. De faţă e vornicul, jaudarmul şi lume mai multă.

Vornicul: Măi băete, spune, ce păcat te-a împins şi cu cine ai furat tu porcul?

Flăcăul: D-le vornic şi d-le jandarm, eu n'am furat porcul!

Vornicul: Da bine, măi, cum de-a ajuns el la tine?

Flăcăul: La mine n'a ajuns, ci numai a trecut pe lîngă mine.

Vornicul văzînd, că nu poate scoate nimic din bietul flăcău, dădu poroncă juraţilor să-l ducă îndărăpt în arest.

După un timp îl scot juraţii earăşi la judecată.

Vornicul: Vei spune, băete, cu cine a furat porcul, că uite, noi am hotărît să te dăm slobod şi nu ţi se va întîmpla nimică?

Flăcăul plîngînd: Dacă îmi făgăduiţi, c'o să mă sloboziţi, atunci am să vă spun dreptatea . . .

Jandarmul: Spune, spune, băete, că uite, chiar azi te slobod acasă.

Vornicul (rădicîndu-se de după masă): hai spune, iute!

Flăcăul: Apoi, dacă să vă spun vă voi spune.

Jandarmul: Cu cine?

Flăcăul: Apoi, d-le jandarm, eu . . . eu . . . l'am furat împreună cu . . . vor . . . vor . . . cu vornicul.

Vornicul: Nu-i drept, d-le poştenführer, nu vezi că-i prost, ie-l şi-'l leagă şi-'l du la Cernăuţ!

Toţi ce-i de faţă au remas ca trăsniţi.

Redactor responsabil: Dionisie Voronca.

Societatea tipografică bucovineană.